

Recordeu el 27S?

written by Adam Majó | 10 de maig de 2016

A les portes d'una nova campanya electoral, permeteu-me que faci marxa enrere i us convidi a repescar les valoracions que tots plegats vam fer dels resultats de les eleccions al parlament de Catalunya del passat 27 de setembre. Ho recordeu? Les opcions partidàries de la Independència van quedar-se prop del 48% però no van arribar a la majoria simple, a la meitat més un dels vots. Això va fer dir als que fins aleshores havien negat el caràcter plebiscitari d'aquelles eleccions que la independència havia perdut el succedani de referèndum. Els independentistes, en canvi, afirmàvem que més enllà de la CUP i Junts Pel Sí hi havia altres forces que, tot i no ser obertament partidàries de la independència, tampoc n'eren contràries i que, per tant, els vots nítidament favorables superaven als nítidament contraris. A més, dèiem, unes eleccions plebiscitàries no són un referèndum i el què cal comptar són escons i no vots. Tot i així, s'admetia que l'independentisme havia d'eixamplar encara més la seva base social i s'obria el debat sobre com calia fer-ho.

I sí, és evident que ens cal ser molts i que tard o d'hora haurem de guanyar algun tipus de consulta definitiva, ara bé, convindria no perdre de vista que aquesta qüestió, **la de les majories, no és ni de bon tros la clau de volta de tot plegat**. Penseu sinó què hagués passat si ara fa 7 mesos les forces independentistes haguessin tret uns milers de vots més i s'haguessin situat en el 51% dels vots emesos. En Rajoy i el PP dirien exactament el mateix que ara, que la sobirania pertany al conjunt dels espanyols i que "con la Unidad no se juega". El PSOE i Ciutadans seguirien negant que el dret d'autodeterminació es pugui aplicar en el cas català. A l'òrbita de JxSí dirien, igual que ara, que això dels 18 mesos no s'ha d'agafar al peu de la lletra i mantindrien l'ambigüitat sobre com caldrà afrontar l'inevitable xoc de

legitimitats. A la CUP continuaria la incomoditat amb la transversalitat del Procés. L'univers CSQEP-Comuns-ICV-EUiA-Podemos, que ara insisteixen a subratllar que no s'ha assolit la majoria necessària, dirien, si s'hagués assolit, que allò eren unes eleccions, no un referèndum i que no es poden extrapolar resultats, que tirar pel dret és una imprudència i que cal seguir treballant per convèncer l'estat quens deixi fer el referèndum. Per últim, els governs i la premsa europea haurien destacat -com ja van fer- la victòria independentista, però es resistirien a admetre que aquest no és un afer estrictament intern del Regne d'Espanya.

En definitiva, ens agradi o no en el camí cap a la Independència de Catalunya el joc de majories i minories, el joc democràtic, és indispensable però no és, ara per ara, la qüestió central del debat. Ens agradi o no (i no ens agrada), la relació entre el Regne d'Espanya i la nació catalana és de naturalesa coercitiva, fruit d'una violència antiga i no tan antiga, i això exigeix recuperar un discurs menys festiu i molt més bel·ligerant, que eixampli la majoria social a través de plantejaments tant engrescadors i comprensibles com el de la lluita per la llibertat.